

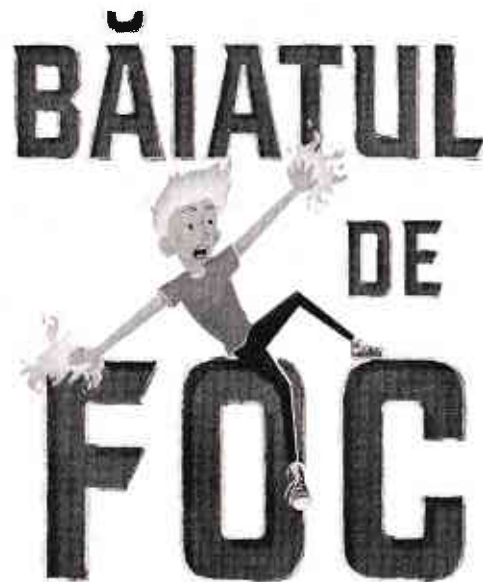
LIBRIS

We know
books

J.M. JOSEPH și-a petrecut copilăria pe coasta de est a Americii, înconjurat de dealuri, păduri și malluri. După vârsta de 20 de ani, s-a mutat în Irlanda, apoi în Marea Britanie. Acolo a absolvit un master de scriere creativă pentru copii la Bath Spa University. Trăiește în Bristol cu soția lui, cei trei copii și doi câini.

Băiatul de Foc este primul său roman și parte din trilogia cu același nume.

J.M. JOSEPH

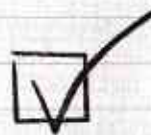

Aventurile foarte inflamabile și cam riscante
ale unui supererou din întâmplare

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

chestionar

1. Ți se înmânează o cutie pe care scrie **STRICT SECRET**. Cutia îți este destinată. Ce faci?

A) O deschizi imediat.

sau

B) Aștepti să vină mai întâi părinții și pe urmă o deschizi.

Dacă ai răspuns A, treci la întrebarea următoare.

Dacă ai răspuns B, ia-o de la capăt. Răspunsul corect este A.

2. În cutie găsești un borcan cu dulciuri și o broșură cu instrucțiuni. Pe dulciuri scrie 100% **NATURAL** și ele miros a mentă. Broșura cu instrucțiuni are 48 de pagini. Ce faci?

A) Deschizi borcanul cu dulciuri.

sau

B) Citești instrucțiunile plicticoase pagină cu pagină.

Dacă ai răspuns A, treci la ultima întrebare.

Dacă ai răspuns B, respiră adânc și mai citește o dată întrebarea a doua. Apoi răspunde A.

3. Descoperi că dulciurile declanșează o reacție chimică în lanț, în urma căreia capeti **PUTERI EXTRAORDINARE. Ce faci?**

A) Fugi ca nebunul, faci ravagii la școală și te alături cercului.

sau

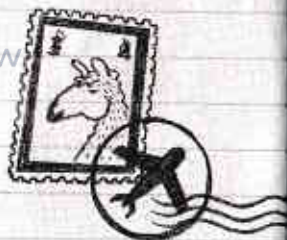
B) Îți controlezi puterea, îți dedici viața binelui public și devii eroul-luptător de care lumea are nevoie disperată.

Dacă ai răspuns A, citește mai departe.

Dacă ai răspuns B... ei na! Iarăși B? Se pare că nu te-ai prins care-i treaba cu chestionarul ăsta. Răspunsul corect este A. NIMENI nu-și controlează o superputere de la început. Dar nu te îngrijora,

prietene! Vei primi ajutor chiar în paginile care urmează. Așadar, citește mai departe și fii foarte atent.

Pe mine mă cheamă Aidan Sweeney și sunt BĂIATUL DE FOC.

un colet expres

Totul a început cu țârâitul interfonului.

Mă întorsesem de puțină vreme de la școală. Lămâie stătea covrig lângă mine pe canapea, cu o lăbuță albă îndesată sub bărbie, și dădea alene din coadă pe deasupra unei perne. Aveam încăperea la dispoziția noastră. Mama nu urma să vină decât peste-o veșnicie, iar bunica sforăia ca un urs în cameră la ea.

Atunci a sunat interfonul.

Lămâie a căscat și s-a întors pe partea cealaltă. Eu m-am ridicat în fund.

A sunat din nou. De data asta, în interfon s-a auzit o voce:

— Am un colet expres pentru A. Sweeney.

A. Sweeney?

Un colet expres PENTRU MINE?

Vocea a vorbit din nou.

— Trebuie semnat pentru el.

Am sărit de pe canapea, am răsturnat un scaun și am patinat oprindu-mă abia la ușă.

— Cobor imediat! am strigat eu în interfon.

Zbârnâind de nerăbdare, am fugit pe hol și am chemat liftul.

Și totuși... îmi venea greu să nu fiu bănuitor. Cine să-mi fi trimis mie un pachet? Nu pomenise nimeni de vreun cadou, iar ziua mea era abia în mai. În timp ce coboram la parter, am trecut în revistă posibilitățile și le-am cântărit șansele.

Mama

Greu de crezut. Mama crede în recompense, nu în surprize. Niciuna dintre realizările mele recente — locul al treilea la concursul Cine Scui pă Mai Departe sau faptul că-l bătusem nu o dată, ci de două ori pe Hussein la FIFA pe propriul lui Xbox nu se încadrau la ceea ce considera mama „realizări”.

Bunica

Aproape imposibil. Bunica nu face cadouri. Bunica dă ordine. Amenință și restrânge privilegiile. Împarte pedepse de parcă ar fi prăjituri la o petrecere. Bunica să-mi cumpere mie un cadou? Nicio șansă.

Mitchell Mulch

Primul pe listă. Ar intra la categoria „farsă”. Oare se ascundea Mitchell Mulch prin tufişuri cu un pistol de asalt cu apă din clasa Super Soaker Double-Pump AK-47? Foarte posibil. „Curierul” şi zona înconjurătoare trebuiau abordaţi cu multă precauţie.

Era ziua mea norocoasă.

Şanse mici. Dă, Doamne.

Am năvălit în holul de la intrare şi am văzut dincolo de geam un bărbat slab cu şort de ciclist. Ducea în spate un rucsac de livrări şi ţinea într-o mână un pachet destul de mic. În spatele lui era rezemată de perete o bicicletă.

Inima a început să-mi bată tare. Nu era păcăleală. Era ceva real.

M-am dus repede şi am deschis uşa.

— Sunt Aidan Sweeney! Tocmai am vorbit la interfon.

Curierul s-a încruntat. În loc să-mi întindă pachetul, l-a tras înapoi.

— Mă așteptam la cineva mai mare.

M-am făcut cât am putut de înalt, ceea ce, ca să fiu drept, nu înseamnă prea înalt.

— Se nimereşte că sunt mai mare decât par, prietene, am spus eu cu voce groasă. Dacă verifici pachetul, o să vezi numele meu pe etichetă.

— Nu ştiu... a zis el scărpînându-se nehotărât în barbă. Ai vreun act?

— Numai așa ceva, am zis eu.

M-am descălțat de un tenis şi i-am arătat partea dinspre călcâi, unde scria cu marker negru numele A. Sweeney. El l-a luat cu precauţie, strâmbând din nas.

— Cred că-i suficient, a zis ridicând din umeri. Poftim.

Mi-am mâzgălit numele pe tableta lui electronică şi mi-a predat pachetul.

Era un obiect fără formă precisă, învelit în hârtie cafenie. Era mânjit într-un colţ de o mulțime de ștampile poștale şi în altul de colantele poștei aeriene. Unul dintre timbre înfățișa o lamă din profil. Al doilea, doi căluți pe un vârf de munte acoperit cu iarbă. N-am recunoscut scrisul de mână – o îngrămădeală de bucle cu pix violet –, dar adresa era a mea: Complexul de apartamente Alexandria, Londra, N1.

— Știi cine l-a trimis? l-am întrebat eu pe curier, dar când am ridicat privirea, el se îndepărta deja călare pe bicicletă.

În locul lui stătea o fată cu jachetă maro şi pălărie de pai. Sadie ajunsese acasă.

ultra-secreto

— Aidan, nu mi-ai spus niciodată că ai familie în America de Sud.

— N-am.

— Atunci, cine ți-a trimis pachetul?

Sadie și cu mine stăteam pe canapea la mine în apartament. Lămâie, trădătoarea, se întinsese în poala lui Sadie, cu un ochi la pachetul dintre noi.

Patru propoziții (nu într-o ordine anume) care o descriu cel mai bine pe Sadie Laurel-Hewitt, doisprezece ani:

- Înaltă, cu părul lung, zâmbește ușor, pricepută la fotbal, pian, dans și kickboxing
- Fiica cea mai mică a actriței de film și televiziune Alice Laurel
- Vorbește patru limbi, e de neîntrecut la jocurile de masă care presupun planificare, vocabular sau precizie

- Elevă la Școala de Fete Lady Pandora și locatară, la fel ca mine, în Complexul de apartamente Alexandria

Sadie a arătat spre timbrul cu lama.

— A fost expediat din Peru. Ciudat lucru. Ai de gând să-l deschizi sau aștepți până vine mama ta?

Nu-mi trecuse nicio clipă prin minte să aștept. Singura mea grijă era bunica. Ursoaica putea năvăli în orice moment din bârlogul ei. Dacă venea, puteam să-mi iau rămas-bun de la pachet. Bunica mi l-ar fi înhățat și eu cu ce m-aș mai fi ales? Cu o sca-toalcă peste cap pentru că îndrăznisem să răspund la ușă.

Am luat pachetul în mână.

— Crede-mă, mama ar vrea să-l deschid.

Am rupt cu grijă hârtia în jurul timbrelor și al ștampilelor – pe alea voiam să le păstrez. Restul l-am sfâșiat la nimereală.

Sub hârtia cafenie era un guguloi de bandă adezivă. Era cu neputință să-l desfac.

— Ai vreo foarfecă?

— Nu, a zis Sadie. Dar poate te ajută asta.

S-a căutat în ghiozdan și a scos o legătură de pânză, iar din ea a dat la iveală un vârful de săgeată ascuțit ca un cioc de vultur.

— Mi l-a adus mama din America. Cum ți se pare?

— Cum să mi se pară? am zis eu uitându-mă în ghiozdanul ei. Cred că voi fetele de la Lady Pandora știți să vă faceți ghiozdanul pentru școală. Ce mai ai acolo? Pistoale? Grenade?

— Vreau să spun, ți se pare prea ascuțit? Nu vreau să strici ce-i în pachet.

— E perfect, am zis și i-am întins pachetul. Ocupă-te tu.

Exista o singură persoană în încăperea căreia să-i încredințezi un obiect atât de ascuțit și acea persoană nu eram eu.

— Îmi plac degetele mele așa cum sunt: prinse de palmă, am adăugat.

Sadie s-a foit. Trezită, Lămâie a aruncat o privire spre vârful de săgeată aflat deasupra capului ei și a țâșnit de pe canapea, retrăgându-se în fotoliu, de unde se putea uita la noi în siguranță.

Sadie a ținut pachetul strâns și a tăiat toată banda dintr-un singur gest. A curățat apoi bucățile. Dede-subt era folie cu bule, pe care a rupt-o și a ajuns la o cutiuță pătrată, cu două cuvinte ștampilate cu tuș stacojiu pe ea: *Ultra-secreto*.

Lui Sadie i s-a tăiat răsuflarea.

— *Ultra-secreto* înseamnă „strict secret“! a zis ea și s-a întors spre mine cu ochii arzând de curiozitate. Aidan, cine ți-a trimis asta?

Foarte bună întrebare. Nu cunoșteam pe nimeni în America de Sud. Am răsucit cutia. Avea pe fund încă o ștampilă: *Propiedad del Laboratorio Cambio*¹.

Mi-a stat inima-n loc.

— Trebuie să fie o greșală. Nimeni nu mi-ar trimite mie ceva important.

Am gemut, m-am aruncat cu fața-n jos pe canapea și am început să hohotesc.

După standardele mele, îmi mascam bine dezamăgirea.

— Cine spune că nu-i pentru tine? a întrebat Sadie.

Mi-am ridicat fața din perna canapelei și m-am întors.

— Ce vrei să spui?

Mi-a zâmbit și a ridicat din sprâncene.

— Pachetul are numele tău pe el, așa-i? Înseamnă că-i pentru tine. De ce să-ți faci griji în legătură cu cine ți l-a trimis? Hai să vedem ce-i înăuntru.

¹ „Proprietatea Laboratorului Cambio“, în sp. în orig. (n. tr.).